

Американський психопат

КУПИТИ

- У США бібліотечна асоціація назвала книгу 53-ю найбільш забороненою та оскарженою книгою в 1990-1999 роках
- У Німеччині книгу визнали «шкідливою для неповнолітніх», а її продаж і маркетинг були суворо обмежені з 1995 по 2000 рік
- В 2000 році за романом було знято культовий фільм з Крістіаном Бейлом у головній ролі

Патрік Бейтмен — привабливий, доглянутий та ерудований молодий чоловік. Він успішний інвестиційний банкір, який працює на Волл-стріт і має розкішну квартиру. Патрік стежить за модою, попмузикою та полюбляє пліткувати зі своїми друзями в елітних ресторанах Мангеттена. Його життя — справжня американська мрія. Однак це лише вдень. Уночі сором'язливий і трохи боягузливий чоловік перетворюється на звіра, який залюбки мучить людей та вбиває їх у вкрай збочені способи. Як далеко заведе його власне шаленство? І чи наслідиться хтось його зупинити?

ПЕРШЕ КВІТНЯ

«Залиш надію всяк, хто сюди входить». Ці слова поспіхом виведені криваво-червоною фарбою на стіні банку «Кемікел» на розі Одинадцятій та Першій; літери великі, помітні навіть із заднього сидіння таксі, що непевними ривками суне вперед у потоці машин з Волл-стріт. Щойно Тімоті Прайс помічає їх, автобус з рекламою «Знедолених» зупиняється, затуляючи краєвид, однак двадцятишестирічному Прайсу, котрий працює на компанію «Пірс і Пірс», байдуже: він обіцяє водієві п'ять доларів, якщо той увімкне радіо голосніше, бо на хвилі WYNN-FM грає «Будь моєю крихіткою»? і темношкірий водій, вочевидь не американець, слухає його.

— Я винахідливий, — говорить Прайс. — Я креативний, молодий, непедаантичний, високомотивований та висококваліфікований. По суті, я кажу, що суспільство не може собі дозволити втратити мене. Я його актив.

Прайс заспокоюється, продовжує дивитись у брудне вікно таксі, ймовірно на слово «страх» у червоному графіті на стіні «Макдональдса» на розі Четвертій та Сьомій.

— Тобто факт лишається фактом: всім начхати на роботу, всі ненавидять свою роботу, я ненавиджу свою роботу, ти сказав, що ненавидиш свою. Що мені робити? Повернутися до Лос-Анджелеса? Це не варіант. Я перевівся з Каліфорнійського університету до Стенфорду не для того, щоб із цим миритися. Та невже я один вважаю, що ми недостатньо заробляємо?

Немовби в кіно, з'являється другий автобус, і слово знову затуляє реклама «Знедолених». Автобус справді інший, бо хтось написав «лесбійка» через усе обличчя Епоніни.

Тім вигукує:

— У мене тут кооператив, квартира в Гемптонсі, заради Бога!

— Батьків, друже. Це квартира твоїх батьків.

— Я викуплю її у них. Та зроби ж, бля, голосніше! — гаркає він на водія мимоглядно, «Кристалз»? досі реве з динаміків.

— Голосніше не вийде, — здається, каже таксист.

Тімоті не зважає на нього і роздратовано провадить далі:

— Я б лишився в цьому місті, якби вони встановили в таксі магнітоли «Блаупункт». З динаміками ODMIII чи ORCII... — Його голос стає м'якшим. — Чи одними, чи іншими. Це круто, друже, дуже круто.

Жаліючись далі, він знімає з шиї дорогий на вигляд плеєр:

— Чесно, ненавиджу жалітись — на сміття, бруд, хвороби, на те, яке огидне насправді це місто, бо ти знаєш і я знаю, що це — свинарник.

Говорячи, він відчиняє новенький дипломат «Тумі» з телячої шкіри, придбаний у «Д. Ф. Сандерз», вкладає вокмен поряд зі складаним стільниковим телефоном «Іза» від «Панасоніка», не більшим за гаманець (раніше в нього був мобільний «9000 Порта» від «НЕК»), й дістає свіжу газету.

— В одному примірнику — лише одному, — нумо подивимось... Задушені моделі, скинуті з дахів немовлята, вбиті в підземці діти, мітинг комуністів, вбивство боса мафії, нацисти. — Він збуджено гортає сторінки. — Бейсболісти, хворі на СНІД, ще мафіозне лайно, затори, безпритульні, різні маніяки, педики дохнуть на вулицях, наче мухи, сурогатні матері, скасування якоїсь мильної опери, діти вдерлись до зоопарку, щоб катувати та підпалювати тварин живцем, ще нацисти. І фішка в тому, що це все тут, у цьому місті, а не деінде, ця гидота. Стоп, чекай — ще нацисти, затор, затор, діти-дилери, діти з чорного ринку, діти зі СНІДом, діти-наркомани, будівля падає на дитину, дитина-маніяк, затор, обвалився міст.

Він зупиняється, глибоко вдихає і тихо каже, дивлячись на жебрака на розі Другої та П'ятої:

— Двадцять четвертий за сьогодні. Я веду облік. — І запитує, не відводячи погляду: — Чому ти не носиш темно-синій шерстяний піджак із сірими штанами?

Прайс вдягнений у костюм з шерсті та шовку на шість гудзиків від «Ерменегільдо Зенья», бавовняну сорочку з французькими манжетами від «Айк Бехар», шовкову краватку від «Ральф Лорен» та шкіряні модельні черевики від «Фрателлі Россетті». Його очі прикуті до «Пост».

Там — доволі цікава історія про двох людей, які зникли з вечірки на яхті однієї нью-йоркської майже знаменитості, поки човен кружляв навколо острова. Єдині докази — бризки крові та три розбитих келихи для шампанського. Підозрюють, що це було вбивство, і поліція вважає, з огляду на характерні подряпини та зарубки на палубі, що у злочинця, можливо, був мачете. Тіл не знайшли. Підозрюваних немає. Прайс почав просторікувати за обідом, продовжив за партією в сквош! не спинився і за випивкою « У Гаррі», де після трьох порцій розведеного віскі повів уже цікавішу розмову про рахунки фішера, якими керує І ол Овен. Ірайса не вгамувати.

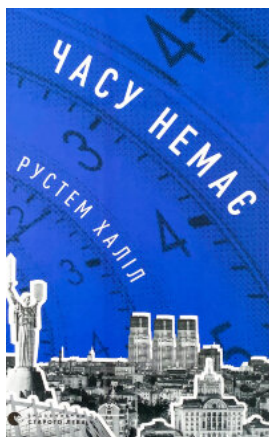
— Хвороби! — вигукує він, його обличчя болісно напружене. — Побутує така теорія: якщо можна підхопити вірус СНІДу через секс з інфікованою людиною, то підхопити можна будь-що, вірус це чи ні — Альцгеймера, м'язову дистрофію, гемофілію, лейкемію, анорексію, діабет, рак, розсіяний склероз, муковісцидоз, церебральний параліч, дислексію. Заради Бога — можна захворіти на дислексію через потрапушки...

— Я не впевнений, але дислексія, здається, не вірус.

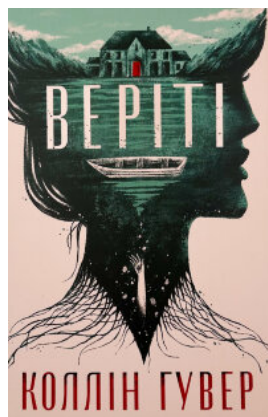
— Хтозна. Вони не знають. Це ще треба довести.

Чорні набурмосені голуби на тротуарі б'ються за крихти від хот-догів перед кіоском «Грейз Папая», трансвестити ліниво спостерігають за ними; поліційна машина тихо їде не в той бік по вулиці з одностороннім рухом; небо низьке й сіре, і в таксі, що зупинилось навпроти, сидить хлопець, дуже схожий на Луїса Керрузерса. Він — зачесане назад волосся, підтяжки, окуляри в роговій оправі — привітно махає Тімоті, а коли Тімоті не відповідає, то розуміє, що помилився, і повертається до свого примірника газети «Ю-ес-ей тудей». До тротуару схилилась огидна безпритульна стара, вона ляскає батогом біля голубів, однак вони не зважають на неї та продовжують дзьобати крихти від хот-догів і зголодніло битись за них, поки поліційна машина зникає в підземному паркінгу.

Рекомендована література

Часу немає

Веріті. Ексклюзив

За Перекопом є земля

Я знаю секрет. Книга 12

Детектив

Багач, бідняк

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ